

Geçmişinden Ne Getirdin 2

— Süvari İzci · 07 Haziran 2013

Bölüm 4

Hastanede tedavi sürecinin üzerinden dört ay geçmişti. Vücudumda var olan geçici felç durumu, zaman içerisinde ortadan kalkmıştı. Tedavim biter bitmez adam öldürmek suçundan mahkemeye, oradan akıl ve ruh sağlığı hastanesine yönlendirdiler. Güya akıl sağlığım yerinde değildi ve cezai ehliyetim bulunmuyordu. Oysa her şey ayan beyan ortadaydı ve zaman çizgisindeki her bir sahne hatırımdaydı. Arkadaşım Serkan'ın bu kadar süre içerisinde çıkıp yanıma gelmemesi de şüphelerimi daha da arttırıyordu. Geriye dönen kötü bir iblis, arkadaşımın bedenini ele geçirmiş olmalıydı. O kırmızı gözleri her nerede olursa olsun arayacak, bulacak ve yok edecektim. Burada zorla üzerime giydirilmiş bu beyaz elbiseden kurtulup, bir an önce avımın peşine düşmeliydim.

Gecenin koyu karanlığında, uzaklardan havlayan birkaç köpeğin dışında neredeyse ses yok denecek kadar azdı. Hiç kimseye görünmeden binadan çıkmış ve şehrin ıssızlığına karışmışım. Bir gölgenin hafifliğinde, ışıklardan kaçarak ilerliyordum. Onu nerede bulacağımı iyi biliyordum. Daha önce hiç kimsenin bilmediği gizli bir mahzendi adımlarımın götürdüğü. Kapısı karanlığa kilitlemiş bir kuyu gibiydi ve anahtarı ellerimdeydi. Kapısını sonsuza dek aralayacak ve bekleyecektim. Ya sabahın aydınlığında kanlı gözleriyle gelecek ya da bir yarasanın ışığında gidip bulacaktım. Hiç şüphe yoktu ki saatin tik takları artık onun için işliyordu...

-Komiserim dört ay önce akıl hastanesine yatırılan Semih Baydan dün gece görevli kadını ağır yaralayıp kaçmış.

-Ayhan bir sakın ol. Şu Berkay Yedigâr'ı arabasında boğazını keserek öldüren adam mı?

- Evet komiserim.

-Nasıl olmuş olay peki.

- Komiserim, olay yerinden arkadaşların aktardığına göre, tahminen Semih Baydan'la ilgilenen kadın, gece yarısında hastayı kontrol için odasına girdiğinde, adam kadının kafasına vurup yaralamış ve hastanenin acil çıkışını kullanıp kaçmış. Kadın yoğun bakıma alınmış.

- Hay Allah işe bak sen. Neyse, sen şu failin dosyasını getir. Yüksek ihtimal olayla bizim ilgilenmemizi isteyecekler.

-Emredersiniz komiserim.

Zülfikar komiserim, fail Semih Baydan 39 yaşında. Bir sene önceye kadar herhangi bir problemi olmayan bir adam olarak anlatılıyor. Bir sene önce yakın arkadaşı Serkan isimli bir şahısla beraber arabayla bir yolculuğa çıkıyorlar. Bir zaman sonra fail tek başına geri dönüyor. Araba yok, arkadaşı yok. Arkadaşını ve arabayı soranlara bir şey söylemiyor. Serkan'ın anne babası çocuklarının öldürüldüğünden

şüpheleniyorlar ve fail hakkında şikâyette bulunuyorlar. Yapılan sorgu ve incelemelerde, uzmanlar Semih Baydan'ı suçlayacak delillere rastlayamıyorlar. Adam o günden sonra içine kapanık biri oluyor ve bir zaman sonra ailesi tarafından hastaneye yatırılıyor. Yine ailesinin ifadesinden elde edilen bilgilere göre, fail uykusunda sık sık Serkan'ın ismini sayıklıyor ve korkuyla uyanıyor. Tedavi süreci yaklaşık üç ay kadar sürüyor ve uzmanların gözetiminde denetimli serbestlikle evine dönüyor. O günden sonra, ta ki dört ay önceki cinayete kadar adı herhangi bir şeye karışmıyor, fakat o gece evinden çıkıp Berkay Yadiğâr'ı kendi arabasında boğazını keserek öldürüyor.

-Anlatılanlar özetle bu şekilde Komiserim.

- Tamam Yakup. Dosyayı masa üzerine bırak, ben biraz inceleyeyim.

-Emredersiniz komiserim.

Mahzenin hemen önüneydim. Saklı bir hazine nasıl ki işaretlerle bulunur. Aynen öyle de, bu yeri bulacak şifrelerde öylece önümdeydi. Onları takip etmem yetiyordu. Bu sayede kırmızı gözleriyle yaklaşacak iblisi tuzağa düşürecek zamanım olacaktı. O buraya yaklaşırken, ben hayale gelmeyen tuzaklarla bu sefer onu ele geçirecektim. İblisin boğazını kestikten sonra, hırıltıyla söylediği kelimelere şimdi mana verebiliyordum.

Ben senin gölgenim diyordu...

5. BÖLÜM

Karanlığa hükmeden gece, kendisine kulak kabartanlara neler fısıldıyordu kim bilir? Yüksek bir ağacın dalına tünemiş iri bir baykuş, ağaçlar arasında hızla kaybolup geçen bir gölge ve ormanın ıssızlığında gözden uzak bir mahzen. Her bir mana, geçmişe dair belirtilerle gözüküyordu. Tüm bunların arasında sessizlik bir sırdı ve sırrı aralayabilecek belirtileri yoklamalıydım. Zamanı bende saklı o esrarlı günden beri, soluk aldığım nadir yerlerden biriydi burası. Kendimi bulduğum ve her bir şeye yeniden baktığım...

Gölgesi takip eder insanı. Her nereye giderse gitsin, sadık bir köle misali ayrılmaz ardından. Bazen yok olur, ardını bıraktı zannedersin, -oysa gizlenmiştir-,sonra aniden belirir yanı başında.

Karanlık bir yüz, kırmızı gözleriyle düşerken boşluğa ve boğazından dökülen hırıltıların manasını anlamışken, her an yanı başımda beliriverecek bir gölgenin ürkekliğini de taşıyor değilim. Kilitli bir kale gibi olan bir mahzenin önünde bile, söylenen o cümle kulaklarımda çınlıyor, bir an olsun aklımdan çıkmıyordu.

Adımlarım beni mahzenin içerisinde gezdirirken, gözlerim karanlığa iyiden iyiye alışmıştı. Duvarları küf tutmuş, dar bir koridordan ilerliyor ve krallara layık bir salonla buluşan bu yolun sonundaki ihtişama dikkat kesiliyordum. Her şey mükemmelliğin üzerindeydi ve şundan emindim burası benim gizli

tapınağımken, iblisin son durağı olacaktı.

Adımlarım beni tahtın kenarına kadar getirmişti. Krallığımın gizeminde gücümü hissederken, arkamda duyduğum nefes beni kâbusların içine götürüyordu. Bir ses fısıltı halinde, gölgeni unuttun diyordu...

Komiserim Semih Baydan'ın yaraladığı kadın komadan çıkmış ve doktorlar birkaç dakika görüşülebilir raporu vermişler.

- Tamam, Yakup hemen çıkalım. Duyguya da söyle, faille ait dosyayı da alsın bizimle gelsin. Doğru kadının yanına, oradan da adamın kaldığı hastaneye gidelim. Birkaç kişiyle birebir görüşmemiz lazım.

-Emredersiniz amirim.

-Geçmiş olsun hanımefendi. Ben cinayet büro amiri Zülfıkar Gündüz. Size birkaç küçük sorum olacak.

-Buyurun komiserim.

- Semih Baydan'la ilişkiniz hangi boyuttaydı. Birebir ilgilendiğiniz bir hastanız mıydı?

- Evet komiserim. Bire bir ilgileniyordum. Açıkçası o adam burada gördüklerimize benzemiyordu. Çok az problem çıkarıyordu. Yok denecek kadar az. İlaçları düzenli kullanıyor, belki inanılması ve anlaşılması güç ama harika resimler çiziyordu. Ne olduğu çoğu zaman belli olmayan yüzler ve garip yerler. Ama bu çizimler insanda çok değişik duygular hissettiriyordu.

- O gece neden odasına girdiniz?

- Normalde ilaç alımı ve bazı kontroller için odaları ziyaret ederiz. O gecenin gündüzünde, -bana Yasemin diye seslenir- sana özel bir şey yaptım, bir resim. Gece gel vereceğim demişti. Bende o sebeple uğradım. Hastanedeki çoğu hasta hayalle gerçeği ayırt edemez ama bu adamın söylediklerinde insanı şaşırtan bir şey vardı, çizimlerini görmüştüm ve zararsız birine benziyordu. Odaya girdiğimde ise, başıma sert bir darbe aldım bayılmışım. Sonrası malum zaten...

- Peki, Yasemin Hanım. Şimdilik bu kadar. Siz iyileşmenize bakın. Geçmiş olsun. Daha sonra yine görüşürüz.

- Sağ olun komiserim...

Yakup doğruca hastaneye gidelim. Bu adamın çizdiklerini doğrusu merak ediyorum. Birde ailesine soralım, bakalım bu resim merakı ne zamandan beri varmış. Şayet failin evinde, yaptığı resimlerden varsa onları inceleyelim. Bakalım ne çıkacak.

- Emredersiniz amirim.

Gölgeyi unutmuş muydum gerçekten. Asla, gölge bir ruhsa, ben bedenim özgürlüğündeydim.

Zannedilenin aksine beden, ruha hükmeden bir hükümdar gibiydi ve ne yapıp edip, bu gerçeği ona kabullendirecektim...